



Högsta domstolen
Box 2066
103 12 STOCKHOLM

Överklagande av hovrättsdom – bokföringsbrott

Klagande

Riksåklagaren
Box 5553
114 85 Stockholm

Motpart

PM

Ombud och offentlig försvarare: Advokaten MB

Saken

Bokföringsbrott

Överklagade avgörandet

Hovrätten för Västra Sveriges dom den 8 juni 2021 i mål B 5386-20

Yrkande

Jag yrkar att hovrättens dom ändras endast på så sätt att PM döms enligt 11 kap. 5 § första stycket brottsbalken för tre fall av bokföringsbrott den 19 augusti 2015 – 17 oktober 2016, i stället för två brott under tidsperioden.

Justering av åtalet

När det gäller åtalspunkt 1 i stämningsansökan av den 7 februari 2018 justeras åtalet på så sätt att näst sista stycket får följande lydelse.

Till följd härav har rörelsens förlopp, ekonomiska resultat eller ställning inte i huvudsak kunnat bedömas med ledning av bokföringen.

Rättsfrågan

Åtalet för bokföringsbrott avser räkenskapsåren 2015 och 2016. Hovrätten har dömt PM för två fall av bokföringsbrott. Allt åsidosättande av bokföringsskyldigheten under respektive räkenskapsår har bedömts utgöra ett särskilt brott.

När det gäller räkenskapsåret 2015 har PM åsidosatt bokföringsskyldigheten dels avseende den löpande bokföringen, dels har han inte upprättat årsredovisning senast sex månader efter räkenskapsårets utgång. Den fråga som jag vill att Högsta domstolen ska uttala sig om är huruvida PMs åsidosättande av bokföringsskyldigheten avseende räkenskapsåret 2015 är att anse som ett eller två brott. Enligt min mening utgör bristerna i den löpande bokföringen ett brott och underlåtenheten att upprätta årsredovisning inom föreskriven tid ett annat brott.

Bakgrund

Ekobrottsmyndigheten har i en framställning till riksåklagaren om att hovrättens dom ska överklagas till Högsta domstolen redogjort för åtalet och tingsrättens och hovrättens domar. Jag får i dessa avseenden hänvisa till Ekobrottsmyndighetens framställning (som bifogas).

Grunder för överklagandet

Den rättsliga regleringen

Ekobrottsmyndighetens yttrande

Även när det gäller lagregler, förarbeten, praxis och doktrin får jag hänvisa till vad Ekobrottsmyndigheten redovisar i sin framställning. Jag vill dock tillägga följande.

Förarbetsuttalanden

I Borgenärsbrottsutredningens betänkande Borgenärsbrotten, en översyn av 11 kap. brottsbalken (SOU 1996:30) konstaterades att en straffbarhetsförutsättning enligt bestämmelsen om bokföringsbrott är att rörelsens förlopp, ekonomiska resultat eller ställning inte kan i huvudsak bedömas med ledning av bokföringen. Bestämmelsen sanktionerar således både skyldigheten att föra löpande bokföring och skyldigheten att upprätta årsbokslut på rätt sätt. Utredningen uttalade att distinktionen mellan dessa skyldigheter har betydelse. Detta eftersom det även när bokföringsskyldigheten har fullgjorts korrekt ofta gäller att man inte enbart med ledning av den löpande bokföringen kan bedöma rörelsens ekonomiska resultat eller ställning. Omvänt kan själva bokslutet normalt endast i mindre utsträckning ge upplysning om rörelsens förlopp. Med anledning härav föreslog utredningen att det i förtydligande syfte i bestämmelsen om bokföringsbrott skulle göras uttrycklig skillnad mellan löpande bokföring och

årsbokslut. Bestämmelsen föreslogs utformas enligt följande (se s. 18 f., 117 och 131).

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet åsidosätter bokföringsskyldighet genom att underlåta att bokföra affärshändelser eller bevara verifikationer eller annat räkenskapsmaterial eller genom att lämna oriktiga uppgifter i bokföringen eller på annat sätt, så att

1. verksamhetens huvudsakliga förlopp inte kan bedömas med ledning av den löpande bokföringen, eller
2. i de fall skyldighet att upprätta bokslut föreligger, verksamhetens ekonomiska resultat eller ställning inte kan i huvudsak bedömas med ledning därav, döms för bokföringsbrott till fängelse i högst två år.

Borgenärsbrottsutredningens förslag kom emellertid inte att genomföras. Enligt regeringen fanns det inte behov av att ändra bestämmelsen så att tydligare skillnad gjordes mellan brister i den löpande bokföringen respektive i bokslutet. Ett sådant förtydligande ansågs riskera att leda till felaktiga motsatsslut (se prop. 2004/05:69 s. 17).

Praxis

I NJA 2004 s. 618 fann Högsta domstolen att underlåtenhet att inom föreskriven tid upprätta årsredovisningar för ett aktiebolag utgjorde bokföringsbrott. Högsta domstolen uttalade följande om årsredovisningens innehåll samt betydelse för bokföringen och bestämmelsen om bokföringsbrott.

Till skillnad från vad som var fallet enligt 1976 års bokföringslag (1976:125) är årsredovisningen enligt 1999 års bokföringslag (1999:1078) att betrakta som ett led i bokföringen för sådana företag som anges i 6 kap. 1 § sistnämnda lag. Av 6 kap. 2 § framgår att en årsredovisning skall upprättas och offentliggöras enligt tillämplig lag om årsredovisning. Det anförda innebär att en försening i fråga om upprättande av årsredovisning numer kan vara att hänföra till sådant åsidosättande av bokföringsskyldighet som avses i 11 kap. 5 § BrB. I vart fall gäller detta om årsredovisningen har försenats i förhållande till aktiebolagslagens bestämmelse.

I årsredovisningen skall ingå en balansräkning och en resultaträkning. Balansräkningen skall i sammandrag redovisa företagets samtliga tillgångar, avsättningar och skulder samt eget kapital på balansdagen. Ställda panter och ansvarsförbindelser skall tas upp inom linjen. Resultaträkningen skall i sammandrag redovisa företagets samtliga intäkter och kostnader under räkenskapsåret. (Se 2 kap. 1 § samt 3 kap. 1 och 2 §§ årsredovisningslagen.) Balansräkningen och resultaträkningen har således till syfte att visa rörelsens ekonomiska ställning respektive resultat och de utgör för detta ändamål nödvändiga delar av bokföringen. Att den löpande bokföringen i vissa fall kan ge upplysningar som kan användas för att bedöma rörelsens ställning eller resultat innebär inte att årsredovisningen kan undvaras. Det kan t.ex. anmärkas att i årsredovisningen hänsyn skall tas till vissa förhållanden som blir kända först efter räkenskapsårets utgång, se 2 kap. 4 § första stycket 3 b) årsredovisningslagen. Ytterligare bör anmärkas att en årsredovisning skall omfatta en förvaltningsberättelse, i vilken det bl.a. skall lämnas upplysningar om sådana förhållanden som inte skall redovisas i balansräkningen, resultaträkningen eller noterna men som är viktiga för bedömningen av företagets ställning och resultat samt sådana händelser av väsentlig betydelse

för företaget som har inträffat under räkenskapsåret eller efter dess slut (6 kap. 1 § årsredovisningslagen).

Det får således anses att rörelsens ekonomiska resultat och ställning i ett aktiebolag inte kan i huvudsak bedömas utan årsredovisningen. Av hänsyn till de olika intressenter som är beroende av årsredovisningen måste också krävas att den verkligen föreligger inom den föreskrivna tiden.

I hovrättens dom i det nu aktuella målet nämns rättsfallet NJA 2007 s. 451. Åtalet avsåg dels brister i den löpande bokföringen, dels att årsredovisning inte hade upprättats inom föreskriven tid. Högsta domstolen konstaterade att som tingsrätten och hovrätten funnit hade den tilltalade genom att åsidosätta sin bokföringsskyldighet gjort sig skyldig till bokföringsbrott. Frågan i målet angavs vara om denna brottslighet var att anse som ringa. Högsta domstolen uttalade att någon löpande bokföring inte hade skett och någon årsredovisning hade inte upprättats. Vid en samlad bedömning av omständigheterna och med särskilt beaktande av intresset att verksamhet i aktiebolagsform bedrivs på ett korrekt sätt fann Högsta domstolen att den brottslighet som den tilltalade gjort sig skyldig till inte kunde bedömas som ringa. Han dömdes därför för bokföringsbrott av normalgraden. Här kan noteras att såväl tingsrätten som hovrätten i sina domskäl uttalar sig om hur *bokföringsbrottet* ska rubriceras. I Högsta domstolens domskäl talas däremot om *bokföringsbrott* och *denna/den brottslighet*. Det framgår således inte klart av domskälen hur Högsta domstolen såg på frågan om den tilltalade gjort sig skyldig till ett eller två brott.

Doktrinen

När det gäller frågan om när ett fullbordat bokföringsbrott föreligger uttalas följande i Norstedts kommentar till brottsbalken (se Bäcklund m.fl., Brottsbalken [version 1 januari 2021, JUNO], kommentaren till 11 kap. 5 § under rubriken När föreligger fullbordat brott?).

Allt åsidosättande av bokföringsskyldigheten under ett räkenskapsår bestraffas som ett – inte flera – bokföringsbrott. Bokföringsbrottet är ett slags kollektivdelikt som fungerar så att alla åsidosättanden som skett under ett räkenskapsår bestraffas som ett enda bokföringsbrott. När företagsledningen avslutat bokföringen genom att tillse att en årsredovisning upprättats är bokföringsskyldigheten fullgjord. Eftersom det inte behövs några ytterligare åtgärder med den upprättade årsredovisningen för att avsluta bokföringen, ska ett bokföringsbrott knutet till årsredovisningen anses vara avslutat då det fullbordats.

Nämnas kan också att i kommentaren till 35 kap. 4 § brottsbalken om beräkning av preskriptionstid konstateras att bokföringsbrott kan bestå i att underlåta att bevara räkenskapsinformation och att bestämmelsen korresponderar med 7 kap. 2 § bokföringslagen enligt vilken räkenskapsinformation ska bevaras fram till och med ett antal år efter utgången av det kalenderår då räkenskapsåret avslutades. I kommentaren uttalas att bl.a. med hänsyn till att brottet också innefattar ett effektkrav och att denna effekt i princip uppstår när underlåtenheten att bevara räkenskapsinformationen tog sin början kan det starkt ifrågasättas

om inte preskriptionen också måste börja räknas från denna tidpunkt. Vidare uttalas att det förhållandet att bokföringsskyldighet enligt bokföringslagen har åsidosatts i något hänseende inte innebär att den därefter inte skulle föreligga. Bl.a. med hänsyn till att straffansvaret förutsätter att åsidosättandet medfört en viss effekt torde emellertid utgångspunkten för preskriptionsberäkningen i princip vara den tidpunkt då skyldigheten först åsidosattes (se a.a., kommentaren till 35 kap. 4 § under rubrikerna Underlåtenhetsbrott och Viss verkan).

Magnus Ulväng uttalar följande (se Brottslighetskonkurrens, Om relationer mellan regler och fall, 2013, s. 227).

Som ett specialfall av den andra gruppen, där skapandet av brottsenhet följer principen om att det tidliga och rumsliga sammanhanget avgör antalet förövade brott, kan möjligtvis räknas bokföringsbrott (BrB 11:5). I stället för att försöka avgränsa respektive brottsenhet utifrån omständigheterna vid de enskilda gärningsmomenten (som i och för sig uppfyller rekvisiten i BrB 11:5), följer bedömningen **bokföringsåret** (eller annan bokföringsperiod). Varje bokföringsperiod utgör således ett bokföringsbrott oavsett hur många gärningar som begås och oberoende av på vilket sätt som bokföringsskyldigheten åsidosatts. Inte sällan torde denna bestå i en underlåtenhet.

I en fotnot i anslutning till det nu citerade stycket uttalar Ulväng att förklaringen till att samtliga gärningar som utgör ett bokföringsbrott kan inordnas under en bokföringsperiod torde stå att finna i att brottet ursprungligen förutsatte att gäldenären hamnat i konkurs e.dyl. Av preskriptionsbestämmelserna följde att åtal kunde väckas om konkurs inträffat inom fem år från det att bokföringsskyldigheten åsidosatts. Efter att kravet på konkurs tagits bort synes perioderna numera i stället avgränsas utifrån respektive räkenskapsår (se a.a. s. 227 f., fotnot 512).

Petter Asp, Magnus Ulväng och Nils Jareborg konstaterar att likartad konkurrens innebär att samma straffbud teoretiskt sett kan tillämpas mer än en gång på en persons gärningar under en viss tidsperiod. När någon stjälar tre olika saker finns det teoretiskt sett möjlighet att tillämpa stöldbestämmelsen tre gånger, dvs. att anse att tre olika stöldbrott är förövade. Man kan emellertid likväl betrakta dem som en och samma stöld. Man måste således ta ställning till om tillämpning av straffbestämmelsen en gång principiellt räcker för att tillräckligt beakta vad den tilltalade har gjort. Detta anges ske genom att man hittar kriterier för att skapa en brottsenhet. Lagstiftaren konstateras sällan ta ställning till hur brottsenheter lämpligen bör avgränsas, varför det ofta förblir en öppen fråga när ett brott ska anses vara avslutat och när ett annat brott av samma slag fullbordas. De handlingsverb och övriga rekvisit som används i lagtexten kan ge viss ledning, men i komplicerade fall räcker det inte för att hitta en gräns mellan ett och flera brott. Författarna uttalar vidare att vissa tumregler och principer har utvecklats i praxis för att avgöra hur en brottsenhet bör avgränsas. Det är dock av stor vikt att uppmärksamma att det är omöjligt att uppställa generella regler. Bedömningen av vad som utgör en brottsenhet görs på olika sätt

vid olika brottstyper. Som ett tilläggsriterium måste dock frågan om vad som utgör ett (och samma) sammanhang bestämmas utifrån tidliga och rumsliga kriterier. Ett problem i sammanhanget anges vara att domstolarna i sina domskäl ofta inte upprätthåller en tydlig skillnad mellan enkel brottslighet och flercaldig sådan. I vissa fall kan det vara rena felskrivningar, t.ex. att man skriver om "brottet" trots att man faktiskt dömer för flera brott. I andra fall uppstår oklarhet därför att man refererar till "förfarandet" eller "brottsligheten"; uttryckssätten är neutrala i så motto att det är oklart om man åsyftar den dömdes gärning(ar) eller om det syftar på antalet brott. När det gäller bokföringsbrott uttalas följande (se Asp/ Ulväng/ Jareborg, Kriminalrättens grunder, 2 uppl., 2013, s. 468 ff.).

Brottsenheten vid **bokföringsbrott** (BrB 11:5) kan lämpligen bestämmas till allt åsidosättande under ett räkenskapsår (eller eventuellt någon annan "naturlig" bokföringsperiod). Detta har vissa konsekvenser i fråga om medverkansansvar (bl.a. för revisorer) och för vad en doms rättskraft omfattar. Den omständigheten att bokföringsbrott kan bedömas som grovt, därför att brott begåtts systematiskt under en följd av år, påverkar inte brottsenheten.

I en fotnot i anslutning till det nu citerade stycket uttalas att i det kanske inte så vanliga fallet att brottsligheten inte hänför sig till bokslutet, utan enbart till skilda perioder under en räkenskapsperiod, bör nog mer än ett brott anses ha begåtts (se a.a. s. 473, fotnot 556).

Min bedömning

Även när det gäller grunderna för mitt överklagande kan jag till stor del ansluta mig till vad Ekobrottsmyndigheten anför i sitt yttrande. Jag vill dock göra några tillägg och sammanfatta min inställning enligt följande.

PM har, när det gäller räkenskapsåret 2015, dömts för att ha åsidosatt aktiebolagets bokföringsskyldighet genom att dels brista i fullgörandet av den löpande bokföringen, dels inte upprätta årsredovisning inom föreskriven tid. Eftersom bolaget inte haft någon revisor skulle årsredovisning senast ha upprättats den 30 juni 2016. Den centrala frågan i målet är om PM har gjort sig skyldig till ett eller två bokföringsbrott avseende det nu aktuella räkenskapsåret.

Ekobrottsmyndigheten uttalar att bokföringsbrister i den löpande bokföringen, mot bakgrund av Högsta domstolens uttalanden i NJA 1999 s. 647, anses vara ett enda brott om bristerna är hänförliga till samma räkenskapsår. Avgörandet besvarar dock inte frågan hur saken ska bedömas när det för samma räkenskapsår samtidigt är fråga om brister dels avseende den löpande bokföringen, dels avseende årsredovisningen. Här kan tilläggas att det var först i och med ikraftträdandet av 1999 års bokföringslag och Högsta domstolens vägledande avgörande NJA 2004 s. 618 som det stod klart om, och under vilka förutsättningar, underlåtenhet att inom föreskriven tid upprätta årsredovisningar för ett

aktiebolag kan utgöra bokföringsbrott. I tiden därefter synes frågan om brottsenhet i en situation som den i målet inte ha behandlats i rättskällorna.

Som framgått i det föregående finns det inte några generella regler för vad som utgör en brottsenhet. Bedömningen får ske med utgångspunkt i den typ av brott som är aktuell. De handlingsverb och övriga rekvisit som används i lagtexten kan ge viss ledning.

För bokföringsbrott döms den som åsidosätter bokföringsskyldighet enligt bokföringslagen. Bokföringsskyldigheten kan åsidosättas på en rad olika sätt. Enstaka felaktigheter blir i regel inte att bedöma som bokföringsbrott eftersom det kriminaliserade området bestäms av ett effektrekvisit, det s.k. huvudsakskriteriet. För straffansvar krävs att åsidosättandet fått till följd att rörelsens förlopp, ekonomiska resultat eller ställning inte kan i huvudsak bedömas med ledning av bokföringen.

Som framgått i det föregående och av Ekobrottsmyndighetens yttrande syftar den löpande bokföringen till att visa rörelsens förlopp medan syftet med årsredovisningen är att visa rörelsens ekonomiska resultat och ställning. I NJA 2004 s. 618 uttalade Högsta domstolen att det får anses att rörelsens ekonomiska resultat och ställning i ett aktiebolag inte kan i huvudsak bedömas utan årsredovisningen. Vidare måste, av hänsyn till de olika intressenter som är beroende av årsredovisningen, krävas att den verkligen föreligger inom den föreskrivna tiden.

Bokföringsbrottets effektrekvisit har således bäring på olika saker beroende på om det är fråga om brister som hänför sig till den löpande bokföringen eller till årsredovisningen. Detta talar enligt min mening starkt för att det bör utgöra två brott när åtalet avser både brister i den löpande bokföringen och att årsredovisning inte upprättats i tid. En annan sak är att jag delar Ekobrottsmyndighetens uppfattning att det, i de fall en årsredovisning har upprättats i rätt tid men är behäftad med samma brister som den löpande bokföringen, bör bedömas vara fråga om ett brott.

Högsta domstolen har i de domar som meddelats under senare år visat viss restriktivitet när det gäller att bedöma gärningar som är utspridda över tid såsom en brottsenhet. Så snart de i straffbestämmelsen angivna rekvisiten är för handen föreligger ett fullbordat brott och därmed också, normalt, en färdig brottsenhet. Enligt Högsta domstolen är undantag tänkbara, men vanligen endast när det finns ett nära tidsmässigt eller rumsligt samband mellan de olika moment som annars skulle utgöra egna brottsenheter.

I Ekobrottsmyndighetens yttrande konstateras att den löpande bokföringen ska upprättas på ett sådant sätt att det är möjligt att kontrollera fullständigheten i bokföringsposterna och vid olika tidpunkter under ett löpande räkenskapsår

kunna granska bokföringen och då få en i huvudsak korrekt ögonblicksbild av rörelsens förlopp. Ett bokföringsbrott avseende den löpande bokföringen fullbordas således allra senast i samband med eller strax efter räkenskapsårets utgång. Ett bokföringsbrott avseende att årsredovisning inte upprättats fullbordas däremot när den föreskrivna tidsfristen för upprättande har passerat. I det nu aktuella målet skulle årsredovisning ha upprättats senast den 30 juni 2016. Fullbordanspunkten ligger alltså tidsmässigt sex månader efter räkenskapsårets utgång. Det föreligger därför enligt min mening inte något sådant tidsmässigt samband som skulle kunna motivera att PMs samtliga åsidosättanden av bokföringsskyldigheten avseende räkenskapsåret 2015 bedöms som ett brott.

Sammanfattningsvis anser jag att PM ska dömas för två fall av bokföringsbrott avseende räkenskapsåret 2015. Eftersom hovrätten också dömt honom för ett bokföringsbrott avseende räkenskapsåret 2016 bör han dömas för sammanlagt tre fall av bokföringsbrott.

Processfrågor

Frågan om prövningstillstånd

Prövningstillstånd får enligt 54 kap. 10 § första stycket 1 rättegångsbalken meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen. För att bevilja prövningstillstånd enligt denna punkt krävs alltså att ett avgörande av Högsta domstolen blir av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar.

PM har, när det gäller räkenskapsåret 2015, dömts för att ha åsidosatt aktiebolagets bokföringsskyldighet genom att dels brista i fullgörandet av den löpande bokföringen, dels inte upprätta årsredovisning inom föreskriven tid. Den centrala frågan i målet är om PM har gjort sig skyldig till ett eller två bokföringsbrott avseende det nu aktuella räkenskapsåret.

I samband med arbetet med Åklagarmyndighetens verksamhetsplan tas årligen fram en sammanställning över rättsfrågor som har bedömts som intressanta att få prövade i Högsta domstolen. Denna lista över prioriterade prejudikatfrågor tas fram av riksåklagaren i samverkan med Utvecklingscentrum och Ekobrottsmyndigheten. I 2021 års lista återfinns en punkt med rubriken ”Ett eller flera bokföringsbrott”. Här anges följande.

Bokföringsbrister i den löpande bokföringen anses vara ett enda brott om bristerna är hänförliga till samma räkenskapsår. Frågan är hur saken ska bedömas när det för samma räkenskapsår samtidigt är fråga om brister dels avseende den löpande bokföringen, dels avseende årsredovisningen (som ska upprättas senast sex månader efter räkenskapsårets slut). Praxis varierar gällande denna fråga. I vissa hovrättsdomar har det ansetts vara fråga om endast ett brott, medan det i andra avgöranden har betraktats som två brott. Även frågan om brister avseende skyldigheten att bevara räkenskapsinformation för ett visst räkenskapsår är in-

tressant i sammanhanget. Är det att anse som ett självständigt brott eller som ett moment i det brott som avser brister i den löpande bokföringen? Såväl för rättskrafts- som preskriptionsfrågan är det av central betydelse om det är fråga om ett eller flera brott. Vägledande uttalanden behövs när det gäller dessa frågor.

Till detta kan läggas vad Ekobrottsmyndigheten uppgett om att Hovrätten för Västra Sverige nästan samtidigt som domen i det nu aktuella målet meddelat en annan dom där utgången blivit den motsatta. Den tilltalade dömdes för två brott, ett brott som avsåg brister i den löpande bokföringen och ett brott som avsåg att årsredovisning inte upprättats inom föreskriven tid. Detta motiverades främst med att brotten skilde sig åt tidsmässigt (dom den 11 juni 2021 i mål B 1797-21). Vidare har Ekobrottsmyndigheten överlämnat en alldeles nyligen meddelad dom från Svea hovrätt där den tilltalade i motsvarande situation döms för två brott. Hovrätten tar visserligen inte upp frågan om brottsenhet i domskälen, men enligt åklagaren i målet argumenterade hon under sitt slutanförande för att det var fråga om två brott (dom den 28 juni 2021 i mål B 3999-20).

Rättsläget är således oklart. Frågan är av principiell betydelse och rättsligt intressant. Om det är fråga om ett eller två brott kan också vara av betydelse för bedömningen av frågor om preskription och rättskraft. En prövning av det nu aktuella målet skulle vidare kunna utmyнна i ett avgörande som är vägledande även när det gäller frågan om brister avseende skyldigheten att bevara räkenskapsinformation är att anse som ett självständigt brott i förhållande till det brott som avser brister i den löpande bokföringen.

Mot bakgrund av det sagda anser jag att en prövning av mitt överklagande skulle vara av vikt för ledning av rättstillämpningen. Om Högsta domstolen skulle finna skäl att pröva målet bör det enligt min mening övervägas att meddela ett partiellt prövningstillstånd. Tillståndet skulle kunna avse prejudikatfrågan om åsidosättande av bokföringsskyldighet enligt bokföringslagen som avser dels den löpande bokföringen, dels underlåtenhet att, avseende samma räkenskapsår, inom föreskriven tid upprätta årsredovisning är att anse som ett enda brott.

Bevisning m.m.

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall Högsta domstolen skulle komma att meddela prövningstillstånd.

Petra Lundh

Lars Persson

Kopia till:

Ekobrottsmyndigheten, Överåklagarens kansli, Rättsenheten (EBM 2021/494)
Ekobrottsmyndigheten, Första ekobrottskammaren i Göteborg (EB-399-16)